

Sygnatura akt XI C 1111/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Agnieszka Peregudów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2016 r. we W.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko P. K. (1)

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w K. w pozwie z dnia 3 marca 2015 r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym skierowanym przeciwko pozwanemu P. K. (1) domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 2.486,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia

3 marca 2015 r. do dnia zapłaty, zwrotu kosztów sądowych w kwocie 32 zł, a także zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa wskazała, że w dniu 15 grudnia 2014 r. zawarła z (...) sp. z o.o. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której to objęła wierzytelność przysługującą spółce (...) sp. z o.o. przeciwko pozwanemu.

W dniu 16 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty uwzględniający roszczenia strony powodowej.

Wobec skutecznie zgłoszonego przez pozwanego sprzeciwu, przedmiotowy nakaz zapłaty utracił moc, a postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu. Pozwany w sprzeciwie podnosił, iż nie zawierał on umowy

z pierwotnym wierzycielem, tj. spółką (...) sp. z o.o., a nadto w marcu 2014 r., doszło do kradzieży dowodu osobistego powoda, stąd też prawdopodobnie umowa została zawarta przy nielegalnym posłużeniu się jego dokumentem przez inną osobę trzecią.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 marca 2014 r. spółka (...) Sp. z o.o. zawarła wraz z (...) umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której (...) (dalej Raport (...)) nabył między innymi oznaczoną wierzytelność przysługującą pierwotnie (...) Sp. z o.o. przeciwko P. K. (1).

(dowód: - umowa sprzedaży wierzytelności z 15.12.2014, k. 36-41;

- wyciąg z listy dłużników, k.41)

Raport (...) wezwał P. K. (1) do uregulowania należności wynikających z umowy telekomunikacyjnej, informując jednocześnie, iż brak spłaty zadłużenia przez pozwanego będzie wiązał się z wszczęciem przeciwko niemu postępowania sądowego.

W dniu 10 marca 2015 r. P. K. (1) złożył oświadczenie, iż nie zawierał umowy z (...) Sp. z o.o. i wskazał, że w dniu 15 marca 2014 r. zgłosił kradzież dowodu osobistego, stąd też w jego ocenie doszło do nielegalnego posłużenia się tym dokumentem wbrew jego woli.

(dowód: - oświadczenie P. K. (1) z 10.03.2015, k. 76

- kserokopia dowodu osobistego, k. 80)

W 15 marca 2014 r. P. K. (2) zgłosił kradzież dowodu osobistego.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu uznał oskarżonego M. Z., winnym kradzieży dowodu osobistego wystawionego na dane P. K. (1), a także winnym działania na szkodę P. K. (1), w związku z nieuprawnionym posługiwaniem się skradzionym dowodem osobistym pozwanego.

(dowód: - poświadczenie, k. 77;

- wyrok w sprawie sygn. akt XII K 350/14, k. 78-79)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, aby P. K. (1) zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze spółką (...) sp. z o.o., która to stanowiła pierwotną podstawę roszczenia strony powodowej.

Nie budzi wątpliwości, iż na podstawie art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Skuteczne przeprowadzenie cesji wierzytelności, prowadzi do tego, iż w jej wyniku istniejąca wierzytelność przechodzi w całości na nabywcę. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa,

w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Sąd jednak obok samego badania, czy przelew został przeprowadzony w sposób skuteczny, zobligowany jest także do badania istnienia przelewanej wierzytelności. Zaoferowane przez stronę powodową dowody w ocenie sądu nie potwierdziły bezspornie, że pozwany P. K. (1) nawiązał stosunek zobowiązaniowy z pierwotnym wierzycielem tj. spółką (...) sp. z o.o.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż kluczowy w kontekście ustalenia istnienia zobowiązania pozwanego dokument, tj. umowa, której stroną miał być pozwany, została złożona

w kserokopii nie uwierzytelnionej przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym. W tym zakresie należy wskazać, że kserokopia – jako odwzorowanie oryginału – może być uznana za odpis, jednakże tylko pod warunkiem poświadczenia jego zgodności z oryginałem. Dla uznania zatem kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej

w niej treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z

oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Takemu stanowisku dał wyraz Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 29 marca 1994 r. (III CZP 37/94, OSNCP 1994 nr 11, poz. 206) oraz wyroku z dnia 10 lipca 2009 r. (II CSK 71/09, LEX nr 584201) i jest to pogląd ugruntowany w orzecznictwie.

Na uwagę zasługują także fakt, iż kserokopia umowy z której strona powodowa wywodziła skutki prawne dołączona została do pisma procesowego zawierającego szereg załączników, z których zasadnicza część zawierała potwierdzenie za zgodność z oryginałem. Poświadczenie o którym mowa w art. 129 § 2 k.p.c. zawierają między innymi: wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych (k. 26-27), odpis wyciągu z KRS (k.28-35), umowa sprzedaży wierzytelności (k.36-40), wyciąg z listy dłużników (k. 41). Stąd też brak uwierzytelnienia kluczowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (oznaczonej na kartach 42-45) budzi poważne wątpliwości co do jej wiarygodności. Wobec tego, że przedłożonej kserokopii nie można przypisać cech dokumentu, nie można również uznać dokumentu za inny środek dowodowy w rozumieniu art. 308 k.p.c. Dokonując zatem ustaleń faktycznych Sąd oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z tego dokumentu mając wzgląd na formę, w jakiej dokument został złożony. Pozostałe dowody złożone w sprawie nie potwierdzały natomiast istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem, tym bardziej, że pozwany zaprzeczył twierdzeniom powoda w tym zakresie i twierdzenia te poparł dowodami w postaci wyroku karnego i poświadczenia Policji, z których wynika, że w okresie, kiedy zawarto kwestionowaną umowę z (...) S.A., pozwanemu skradziono dowód osobisty.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodziła korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Skoro zatem w niniejszej sprawie ciężar wykazania istnienia wierzytelności spoczywał na stronie powodowej, która jednak w toku postępowania nie uczyniła zadość temu obowiązkowi, powództwo musiało podlegać oddaleniu.

Odnosząc się do twierdzeń strony powodowej co do tego, że pozwany jako osoba podpisana na umowie z operatorem sieci telefonicznej, winien przeprowadzić dowód potwierdzający, iż w rzeczywistości to inna osoba złożyła niniejszy podpis, zauważyć należy, że wobec faktu, iż przedmiotowa umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ogóle w niniejszym procesie nie funkcjonuje (co wyjaśniono powyżej), zbyteczne było przeprowadzenie takiego dowodu. Wprawdzie zgodnie z art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego, albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić, niemniej niedopuszczenie dokumentu z przyczyn formalnych (nieprzedstawienie oryginału umowy) prowadzi to niestosowania powyższej regulacji.

Zupełnie na marginesie Sąd zauważa nadto, iż podpis złożony na umowie, przedstawionej przez stronę powodową *prima facie* zasadniczo różni się od podpisu złożonego przez pozwanego w oświadczeniu z dnia 10 marca 2015 r., pełnomocnictwie z dnia 31 marca 2015 r., czy też podpisu znajdującego się w dowodzie osobistym pozwanego. Powyższa okoliczność nie ma jednakowoż znaczenia w sprawie, gdyż dowodu z umowy i tak nie przeprowadzono ze względów formalnych.

Sąd zauważył nadto, że skazanie M. Z., obejmowało czyn, który został popełniony w marcu 2014 r. natomiast strona powodowa, skutki prawne wywodziła z umowy telekomunikacyjnej zawartej w lutym 2014 r. Zauważalna jest zatem rozbieżność czasowa pomiędzy bezprawnym czynem, którego dopuścił się M. Z. oraz zawarciem umowy. Rozbieżność ta jest jednak niewielka i można w zasadzie mówić o koincydencji obu zdarzeń. Nadto, z uwagi na przedstawienie przez powoda wyłącznie kserokopii umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i w konsekwencji oddalenie

wniosku tej strony o dopuszczenie tego dowodu, skoro strona powodowa nie wykazała, aby ktokolwiek zawarł z jej poprzednikiem prawnym jakąkolwiek umowę, prawnie irrelewantne było rozstrzygnięcie, czy rzeczywiście umowę zawarł pozwany, czy też ktokolwiek inny.

Mając na względzie powyższe ustalenia Sąd postanowił jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w punkcie II wyroku, zasądając od strony powodowej – jako strony przegrywającej sprawę – koszty postępowania na rzecz strony pozwanej w kwocie 617 zł. Na powyższą kwotę składały się należności stanowiące zwrot kosztów zastępstwa procesowego świadczonego na rzecz pozwanego w wysokości 600 zł w oparciu

o przepis § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radców prawnych z urzędu oraz zwrot opłaty skarbowej uiszczonej w związku z udzielonym pełnomocnictwem.